

Jaume Fernández

Reagrupament, en el bon camí

Carles Bonaventura

Coordinador de la Regió de Girona de Rcat

L'altre dia, en una entrevista que em van fer per a un mitjà de comunicació, responia a una pregunta amb aquesta afirmació: "La independència és l'única solució als problemes del país, però només es podrà avançar en aquesta direcció des de la suma independentista." I, des del seu naixement, aquest és el projecte que defensa Reagrupament. I continua sent així, tot i les diferents etapes per les quals hem passat. L'endemà de les eleccions al Parlament del 28 de novembre del 2010, quan no vam assolir els objectius que ens havíem plantejat, alguns ja ens donaven per morts, fins i tot part dels nostres mateixos associats es preguntaven, en privat i en públic, si valia la pena continuar. En aquells moments d'incertesa, alguns ja vam dir que la nostra formació havia de fer un replantejament i afrontar el futur amb noves energies, no renunciar a continuar creixent marcant-nos nous reptes i pensar ja en el cicle electoral que vindria a partir de llavors, al qual hauríem de fer front cercant l'entesa amb altres forces polítiques amb les quals compartíssim bona part dels objectius. I així va ser.

Al cap de només sis mesos d'aquella data, Reagrupament es presentava a les eleccions municipals en diferents poblacions, unes eleccions que vam afrontar amb diversos acords amb CiU, ERC, la CUP, amb candidatures independents, etc., i, tot i l'escassetat de recursos i la nostra migrada presència mediàtica, no ens van anar malament, ja que vam obtenir més d'una cinquantena de regidors, i, el que és més important, vam demostrar que Rcat continuava present en el mapa polític català i que érem una força apreciada per

tots els grups amb els quals vam assolir acords en aquells comicis. Una força que sumava i que aportava un valor afegit electoral a tot arreu on arribava a aliances.

Érem, i continuem essent, una associació, però després de les eleccions al Parlament vam decidir que havíem de ser un actor polític de primer nivell en el panorama independentista. Per això vam prendre la decisió de presentar-nos a les municipals i de donar llibertat als reagrupats de cada municipi perquè decidissin les seves aliances en funció dels interessos locals, amb un únic objectiu: no fragmentar més el vot independentista. Aquesta és la lliçó que vam aprendre, la lliçó que ens van donar els electors el 28 de novembre. L'electorat ens va dir que, si l'independentisme continuava dividit, enfrontat, immers en lluites fraticides... ells, els votants, optarien per altres partits, més o menys sobiranistes, encara que no fossin independentistes. En les últimes eleccions al Parlament, la prioritat de les catalanes i els catalans va ser fer fora el tripartit i per això els electors van votar majoritàriament CiU, malgrat que, després de la massiva manifestació del 10 de juliol, molts es pensaven que l'independentisme ja ho tenia tot guanyat.

Ara s'està veient que l'autonomisme no és el camí, que l'autonomisme no té cap solució als actuals problemes del país. En aquelles eleccions, amb prou feines 40.000 persones ens van fer confiança, però tot el que Rcat va dir en aquella campanya s'està complint. Amb això, però, no n'hi ha prou; perquè el nostre discurs triomfi, perquè una majoria de la població catalana

El dia de Nadal de l'any 800, el Papa Lleó III va coronar Carlemany com a emperador august, fet que significava recuperar el títol d'emperador romà. Òbviament l'imperi bizantí no n'acceptà la proclamació, i l'imperi oriental seguí en solitari el seu camí fins a l'apocalíptic final del 1453 a mans dels turcs. D'altra banda, el somni de Carlemany es fongué com la neu sota el sol, ja que els seus successors foren incapaços de gestionar l'imperi, i acabà dividit, i donà pas al llarg període del feudalisme.

En tot cas, no és el nostre interès fer un repàs històric de l'alta edat mitjana. En la situació crítica que viu la Unió Europea, que en certa manera és la reencarnació del somni de Carlemany, cal destacar la sorprenent semblança entre el mapa de l'imperi carolingi i l'Europa econòmicament sòlida que fa de locomotora del pesat tren europeu. L'aliança francoalemanya, no endebades, recupera el cor del funcionament carolingi. Els francs, com a poble germànic, lideraren la construcció de l'imperi, i situaren la capital a Aquisgrà (la moderna Aachen), que a prop del Rin representa el pont entre el les dues ribes del món francogermànic. D'altra banda, els territoris inclosos dins l'imperi carolingi arrebega el bo i millor de l'actual primera velocitat europea: Països Baixos, Luxemburg, Flandes, Àustria, Suïssa, Piemont, Llombardia, Vèneto, Toscana i Catalunya.

Exceptuant els nòrdics, que en aquella època estaven per civilitzar, i els britànics, que ja llavors funcionaven a un altre ritme, el bo i millor d'Europa estava inclòs dins l'Imperi Carolingi, que defensava amb marques militars els límits del seu món. Crec que Europa està condemnada a tenir dues velocitats, i que l'antic món carolingi esdevindrà la primera i potent velocitat europea. Caldria fer reflexionar el president Sarkozy i a la cancellera Merkel, i fer-los entendre de la bondat d'incloure Catalunya (La Marca Hispànica) en la primera velocitat. Confiem que el proper any sigui el principi de l'alliberament; cal recordar que un any després de la proclamació de Carlemany com a emperador, Lluís el Piadós, el seu fill, alliberava Barcelona del domini dels sarraïns. Esperem que la història es repeteixi.

Dia de Nadal del 2011

Continua a la pàgina 2

Reagrupament, en el bon camí

faci el pas cap a l'estat propi, cal que l'independentisme sumi. Al final, fins i tot caldrà sumar amb CiU, però això només passarà si aquesta formació veu que el seu espai electoral resulta amenaçat en benefici d'una alternativa independentista amb cara i ulls, i prou potent per fer-los ombra a les urnes. Mentrestant, CiU només representarà l'autonomisme i continuarà acceptant el marc jurídicopolític establert, no s'atrevirà a anar més enllà, com hem vist fins ara amb una majoria de pactes amb el PP a les institucions, amb el tancament de les delegacions catalanes a l'exterior per imposició dels populars, amb les retallades a serveis bàsics del país per complir les directrius econòmiques del govern espanyol, amb les ajudes i subvencions al grup Godó i amb la defensa dels poders de l'Estat des del grup parlamentari convergent a Madrid. Independentment d'això, cal dir també que l'actual conjuntura ens ajudarà a fer que a molts catalans els caigui la bena dels ulls. Si amb el PSOE al govern de l'Estat, Catalunya no va obtenir res de significatiu, amb el PP en el poder, l'executiu català ni trobarà l'encaix a Espanya, ni arribarà a cap pacte fiscal, ni els problemes se solucionaran dins el marc constitucional. Al contrari, quan des de Catalunya es demani almoïna, quan es demani ajuda a Espanya, només es rebran garrotades, més persecució a la nostra identitat, més ofec econòmic i més retallades a un autogovern cada cop més limitat. Tot plegat demostrarà que, des de la submissió, des d'una relació de dependència, no hi ha acord possible amb Espanya; només ens podrem entendre amb Espanya quan els catalans disposem d'un estat propi i hi puguem negociar des d'una posició d'igualtat, no pas abans.

Sigui com sigui, en l'últim any, Reagrupament ha passat d'una situació de desorientació, de la qual érem víctimes l'endemà del 28 de novembre del 2010, a disposar ara de més d'una cinquantena de regidors i a obtenir en les passades eleccions espanyoles representació al Congrés dels Diputats espanyol a través de la coalició amb ERC, un partit que, després del seu últim congrés està avançant en la bona direcció i està deixant enrere l'etapa del tripartit. Per tant, estem en condicions d'assegurar que, a partir d'ara, comencem uns anys determinants en què s'han d'acabar de posar les bases perquè RCat, amb Joan Carretero al capdavant, estigui en una bona posició per afrontar el futur amb la garantia de ser una força política a tenir en compte a l'hora de reestructurar l'espai independentista.

Europa, ara és l'hora

Francesc Banchs

Membre de la Sectorial d'Economia de RCat

Catalunya forma part inseparable d'Europa, i això és una evidència geogràfica que ningú pot negar.

El que està en joc és si també, en aquest moment, formem part de les forces que compten per a la recreació d'una Europa sòlida, amb una economia dirigida amb visió de futur històric, sense confondre l'estat del benestar amb l'estat de les subvencions.

Dins de la gàbia, que és per a nosaltres Espanya, estem acostumats que la nostra solidaritat sigui només un espoli forçat. Però un espoli que només serveix per mantenir a l'edat mitjana les zones teòricament afavorides per aquesta sagnia de caire colonial: Si no, quin horitzó econòmic pot tenir al segle XXI una regió amb un 40% de funcionariat?

Quan els espanyols parlen dels eurobons, sense condicions, sona com que, un cop esgotada la mamella catalana, volguessin convèncer els alemanys perquè continuïn pagant les seves fantasies, finançant el seu deute públic.

És l'hora que a Europa s'imposi el "bon govern", que vol dir disciplina pressupostària per a tots, una direcció europea en política econòmica, convergència fiscal i convergència en la carta europea de l'estat del benestar, amb deures i drets equilibrats.

Catalunya aporta a Europa una cultura de l'esforç dirigida a l'economia productiva, al treball i a l'excel·lència, una cultura de l'austeritat -gràcies a la qual hem sobreviscut com a poble els darrers segles-, una cultura capaç d'organitzar les forces del treball pròpies i també les incorporades plenament a la societat catalana provinents d'altres indrets, i un rebuig a la cultura de la subvenció i del diner que plou del cel.

L'aposta de Catalunya avui és

donar suport a les polítiques orientades a mantenir i reforçar l'euro, l'equilibri pressupostari, la radicalitat democràtica i la responsabilitat personal dels polítics i càrrecs públics en relació amb les seves actuacions i les seves decisions econòmiques, una política econòmica europea única i un control també únic, en què el model espanyol que els que produeixen paguin la festa de tots, s'esborri d'Europa.

Nosaltres, els catalans, som Europa, volem participar -en aquest moment de crisi- en la consolidació del projecte europeu, estem compromesos dins d'aquesta Europa a cooperar, a aixecar aquelles economies dels països europeus que apostin pel camí que nosaltres apostem i això només ho podem fer sense intermediaris que ofeguin les nostres iniciatives i saquegin els nostres recursos.

El interessos d'Europa en comunicacions, en llibertats, en economia són els nostres, volem vies de comunicació que permetin el comerç, el transport de mercaderies i persones amb perspectiva europea, no provincianament radials ni excloents de ningú, ni antieconòmics, sinó al contrari, pont -com ho ha estat sempre Catalunya- amb altres continents i altres cultures.

La reflexió és clara: o formem part de la rèmora -que com més gran sigui més abocarà Europa al fracàs, si no pot sectorialitzar els problemes i les solucions- o formem part de la solució, amb tots els esforços i sacrificis que comporti, però amb la il·lusió de formar part, com a poble lliure amb veu pròpia i en igualtat amb els altres pobles lliures, d'un projecte històric que, des de Carlemany i el Sacre Imperi, és un anhel plenament compartit.

El reconeixement del text de les Homilies d'Organyà, una qüestió nacional

Estem patint una crisi ferotge que ja afecta greument diversos aspectes de la nostra vida quotidiana. Cada dia veiem com trontolla l'estat del benestar i les perspectives de futur es presenten cada dia més negres. Al mateix temps, un vent unificador arriba, com sempre, de ponent. Un vent que ja amenaça de convertir-se en huracà i que, amb l'excusa de reduir despeses, planteja solucions homogeneitzadores amb l'objectiu d'acabar amb el nostre autogovern i, en definitiva, intentar afeblir la nostra consciència nacional.

Ja fa temps que es va gestant la tempesta. La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut ja va deixar ben clar per on anaven els trets. Ara, amb la majoria més que absoluta del PP a l'Estat, els seus objectius s'expliciten cada vegada amb més claredat. I el més preocupant és la tímida resposta del nostre poble que un dia surt massivament al carrer cridant independència i al cap de pocs mesos vota, també massivament, opcions autonomistes.

És cert que s'han pres mesures reactives, per exemple, davant de l'amenaça contudent contra el projecte d'escola catalana. És cert que, en aquest aspecte, hi ha hagut una considerable resposta popular.

Però Reagrupament vol anar molt més enllà. Vol ser proactiu, com sempre. Vaticinem que molt aviat les amenaces deixaran pas a sentències que afebliran, encara més, la nostra economia, els nostres trets identitaris i, per descomptat, intentaran que el català no continuï essent un factor bàsic d'identitat ni de cohesió social, ni a Catalunya, ni als Països Catalans.

És per això que Reagrupament impulsa el reconeixement del text de les Homilies d'Organyà com a símbol de la nostra realitat nacional i de la lluita que hem de seguir mantenint per no recular ni un pas més en el nostre camí cap a la independència. Les Homilies són un dels documents literaris més antics escrits en català. Es tracta d'un fragment d'un sermonari, el més vell de tots els escrits en qualsevol de les llengües peninsulars. Certes particularitats del llenguatge fan pensar als erudits que aquest manuscrit és del temps del rei Pere I el Catòlic, que va regnar entre 1196 i 1213. Venim de lluny i no volem renunciar a formar part d'un poble lliure en un futur ben pròxim.

Fa uns mesos que vam constituir la "Comissió dels amics de les Homilies". És una comissió formada per associats de Reagrupament però que acull, també,

persones independents amb lligams de diferents tipus amb les Homilies. Hem fet molta feina. Ara és l'hora de donar-la a conèixer i de demanar la implicació de tots els associats de Reagrupament i de tots aquells que sentin la necessitat de reivindicar els nostres drets nacionals.

Demanem la implicació de totes les assemblees locals i comarcals de Reagrupament per escometre la propera fase del projecte que consisteix a proposar als ajuntaments, a través dels nostres representants polítics, dels nostres coordinadors o dels nostres associats que, en cadascuna de les nostres ciutats, pobles i viles es dediqui un carrer, una plaça, un parc, una escola, un institut o una biblioteca a les Homilies d'Organyà.

Reagrupament aquesta vegada també, com sempre, només pretén sumar sumar i sumar, despertar consciències i fer pinya en la defensa dels nostres drets.

Els propers mesos anunciarem una sèrie d'actes en relació amb aquest projecte que serà una realitat important en la mesura que comptem amb la implicació de tots.

Teresa Casals i Ramon Payàs
Comissió Homilies d'Organya

Independentisme al món

Escòcia, Catalunya i la política internacional

Avui en dia, fer una comparativa entre la política internacional desenvolupada per dues nacions sense Estat, com són els casos d'Escòcia i de Catalunya, és un exercici de masoquisme extrem..., sobretot si es fa des de la perspectiva catalana. Bàsicament representen dos models antitètics de com fer front a la crisi global. I també a les pressions exercides pels estats, als quals encara avui en dia es troben sotmeses -i lluitem per escurçar aquesta submissió al mínim possible, és clar.

El model escocès, liderat per Alex Salmond, primer ministre i cap del Partit Nacional Escocès, és un model clarament proactiu, desacomplexat, ambiciós, i fins i tot amb un puntet de fatxenderia, en el seu sentit més noble. Parteix, naturalment, de l'enorme contribució que el Poble Escocès ha fet al món: Adam Smith (economia), James Watt (enginyeria), Alexander Fleming (medicina), però bàsicament consisteix a desenvolupar una intensa activitat internacional, tant des del punt de vista polític i econòmic com cultural. Salmond, des que és primer ministre, l'any 2007, ja ha visitat en tres ocasions la Xina, i fins i tot ha gosat parlar de Panda Diplomacy, emulant la política nord-americana que, en el seu moment, va consistir a incrementar les relacions de tot tipus amb el gran gegant asiàtic. Simultàniament,

els independentistes escocesos juguen un paper destacat a Brussel·les, conscients com són, que a cap persona mínimament estable mentalment li pot passar pel cap que una Escòcia independent fos exclosa de la Unió Europea. Fins i tot han teoritzat sobre l'anomenada ampliació interior, amb referència a la incorporació de nous estats membres sorgits com a conseqüència de processos de secessió respecte d'altres estats que ja formen part de la Unió Europea.

Per contra, el model català, liderat per Josep Antoni Duran i Lleida, és a dir, un diputat del Congreso de los Diputados espanyol, que ni tan sols és membre del govern català, tot i que presideix la part catalana de les quatre comissions bilaterals, és clarament reactiu, acomplexat i submís als dictats de la política exterior del Partit Popular. Com es recordarà, una de les condicions imposades pels espanyols per investir President

(nominal), Artur Mas, va ser el tancament de les delegacions del govern català a l'exterior. L'excusa, naturalment, era la crisi, però l'objectiu real és evitar que Catalunya tingui una presència directa al món. I no s'hi han posat per poc. En els dotze mesos que porten governant, han aplicat, manu militari, una castració premeditada de la política exterior catalana dels darrers anys: eliminació de corresponsals de l'Agència Catalana de Notícies i, darrerament, de TV3 (Amèrica i Àfrica), congelació (Mèxic, Xina) i tancament (Argentina) de delegacions, retallada (sí, també aquí) de Lectorats de Català a les universitats, i dels ajuts als Casals Catalans, supressió del canal TVCí. Per acabar-ho d'adobar, nomenament de responsables de l'Acció Exterior, la major part dels quals havien treballat abans pel govern espanyol, incloent-hi un antic ambaixador de l'etapa Aznar. Cal continuar? Penso que no, i mira que podríem.

En definitiva, dos models que, naturalment, deriven de dues maneres de plantar cara a la conjuntura actual: una agosarada i valenta, i l'altra poruga i submissa. Jo, clarament, ja sé per qui apostaré un pèsol quin serà el més reeixit.

Ah, i malgrat tot, Bon Any 2012 (de fet no serà difícil, ja que el 2011 ha estat nefast).

Josep Sort

Ricard Cabré

Xarel·lo o Xarel-10?

Com a penedesenc d'adopció, ja fa més de 10 anys que hi visc, crec que no sóc encara prou conscient del potencial econòmic que té la Vegueria, encara no reconeguda legalment, del Penedès.

Més enllà de la reivindicació d'aquesta vegueria, cosa que no tinc cap inconvenient a demanar, però en aquests moments crec que té una prioritat "2" dins de les prioritats de Catalunya, vull remarcar la importància de les comarques de l'Anoia, l'Alt i el Baix Penedès i el Garraf, pel posicionament de Catalunya a nivell econòmic i turístic.

La tradició industrial de l'Anoia (paperera i metal·lúrgica, que actualment precedeixen el tèxtil). El vi i el cava de l'Alt Penedès, el turisme del Baix Penedès i el comerç i el port del Garraf fan de la nostra circumscripció una zona capaç i capdavantera en tots els sectors de l'economia.

El Penedès no té res a envejar a cap altre regió mediterrània i és el moment que presenti les seves credencials davant la Toscana Italiana, la Provença francesa o la Dalmàcia croata. El que sí que li manca envers les citades regions, és que totes elles pertanyen a estats lliures i el Penedès pertany a un estat ocupat.

Aquesta situació fa que, per als ocupadors, és millor que el Penedès competeixi (o es faci la guitzia) amb el Priorat, l'Empordà o el Bages i d'aquesta manera minvar el potencial econòmic de la Catalunya no barcelonina (de Barcelona ja se n'ocupen convenientment perquè també minvi).

Aquesta estratègia geoeconòmica ens porta a no tenir infraestructures adequades per exportar els nostres productes, ni perquè arribin correctament als nostres visitants i també, perquè els penedesencs trobem millors feines fora de la

Vegueria. És una manera d'empobrir-nos i d'empobrir Catalunya.

Com a colònia que ens consideren, ens espolien econòmicament, ens retallen serveis i ens deprecien culturalment.

Per a ells, el negoci es fa a Madrid, el vi al voltant de Peñafiel i el turisme a la costa del sol: Catalunya es competència.

La Vegueria del Penedès és important i molt, però encara ho és més la independència de l'estat on pertany. De res ens servirà una Vegueria en un estat ocupat. Si he de triar, sens dubte trio independència... i el dia després de la declaració d'aquesta començaré a treballar per la Vegueria i de valent. El Penedès s'ho mereix i ho necessita.

El xarel·lo ha de ser reconegut també a Espanya a part de ja ser-ho al món.

No ens han de confondre més.

Xarel·lo o Xarel-10?

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

Un plaer intel·lectual de primer ordre

Miquel Pairolí. *Octubre*. ACONTRAVENT, 2ª edició, octubre, 2011

Ara que des de Catalunya s'atorguen premis literaris a neofalangistes que reivindiquen les bondats de la dictadura de Franco, resulta balsàmic submergir-se en *Octubre*, el darrer llibre de Miquel Pairolí, del qual l'editorial Acontravent ha publicat la 2a. edició l'octubre de 2011. Pairolí, que ens va deixar tot just fa mig any, no ha estat un autor gaire premiat, però això no és pas un demèrit seu o de la seva obra, sinó més aviat del sistema de premis que hi ha instituïts en aquest país, i ja acabem de veure com les gasta l'editorial *Destino*, per exemple.

Poc podem afegir al que s'ha dit d'un llibre que, durant el seu trajecte de més d'un any, ha tingut una bona acceptació per part del públic i ha rebut nombrosos elogis per part de la crítica, fins al punt que va obtenir, en aquest cas sí, el Premi Crítica Serra d'Or 2011 de biografies i memòries. *Octubre* se'ns presenta com un dietari no pas organitzat per dies, sinó per temes encapçalats per un breu títol en què desfilen descripcions sobre el paisatge de les Gavarres o el barri vell de Girona; les relacions amb les dones o entre pares i fills; la mort d'amics o coneguts; la constatació del pas del

temps; les qualitats dels vents; breus reports de viatges; el treball manual de la terra d'un hortet; sucosos comentaris sobre pintura, música i literatura, etc.

A nosaltres ens plau especialment com parla Pairolí sobre llibres. No es tracta d'uns comentaris -diguem-ne- de crítica literària convencional, sinó unes aproximacions molt personals a obres i autors de primera línia. Amb el seu estil pulcre i precís, Pairolí ens ofereix unes visions que trobem molt valuoses sobre Pla, Lampedusa, Montaigne, Kafka, Camus, Henry James, Samuel Beckett, Amos Oz, Eugénio Andrade, Jesús Moncada, Guillem Simó, Imre Kerstéz, etc. Les seves lectures rituals de 'Pa i raïm' o 'Ligheia' són esplèndides, com

també la del dietari de Simó. No hi falta tampoc la censura a la comercialitat i superficialitat d'obres com ara *La pell freda* de Sánchez Piñol, cosa que també agraïm en un país en què ningú no gosa dir mai res que el pugui fer quedar malament amb ningú.

On ens resulta especialment magístral Pairolí és en el seu judici sobre la figura de Josep Pla a la postguerra i la seva fidelitat a la llengua catalana. Diu Pairolí: "Les generacions de polítics i intel·lectuals catalans que van construir el somni noucentista, o els més joves que també van creure-hi, van experimentar en les seves biografies una contradicció essencial i un destí cruel. No solament no van aconseguir el país que havien somniat i van haver de veure com el somni s'engrunava, sinó que van acabar lliurant Catalunya a Franco per conservar els seus béns i la seva posició social. És la tragèdia de Cambó i, darrere seu, la de tants altres, inclosos Pla i Gaziol" (p. 75). Aquest capítol, en què l'autor cita textualment Pla, val per tot el llibre per la justesa i honestat de l'anàlisi. La posició de Pairolí sobre Pla ens recorda, en certa mesura, la d'*El nostre heroi, Josep Pla*, un llibre -curiosament també publicat per Acontravent- en què Enric Vila intenta exposar un enfocament semblant.

En definitiva, recomanem *Octubre* perquè ja és un clàssic i, com a tal, té aquella rara virtut de fer-nos millors a nosaltres, els seus lectors.